

Nieuwsbrief Stichting Ariana

Studiefonds voor Afghaanse vrouwen

Februari 2009 Jaargang 6 no. 1

comité van aanbeveling

Prof.dr. Theo van Boven, Prof.dr. Maaïke Meijer, dr. Renée Römken, mr. Max van der Stoel

---

postgiro 82.45.118 Tegelen

Inleiding

De stichting Ariana heeft op 25 oktober en 13 december 2008 haar eerste lustrum in Maastricht gevierd.

Na vijf jaar geeft de Stichting aan 50 studenten een studietoelage .

Wij bedanken alle donateurs en Malika Qanih, de directrice van onze partnerorganisatie in Kabul het Educational Center for Women (ECW) en de programmanager Arezo Qanih die dit mogelijk hebben gemaakt. Zij hebben daarmee licht doen schijnen in de levens van middelbare meisjes scholieren en studenten in Kabul. Iedere scholier of studente krijgt een studietoelage van 40 € per maand.

In september 2008 ontmoette het bestuur van de Stichting Ariana Malika Qanih in Rotterdam. Zij was uitgenodigd om deel te nemen aan een internationale conferentie over hulpverlening aan vrouwen uit landen in conflictsituaties.

Deze bevlogen vrouw zet zich ten volle in voor de verbetering van de rechten van meisjes en vrouwen. Zij organiseert o.a alfabetiseringscursussen en cursussen over rechten van vrouwen en familierecht in verschillende provincies in Afghanistan. Als een moeder voelt zij zich betrokken bij de meisjesstudenten die ieder twee maanden naar haar kantoor komen om de studietoelage in ontvangst te nemen. Zij luistert naar hun verhalen en moeilijkheden en geeft hen raad als dat nodig is. Met haar besprak het bestuur de wijze waarop de studenten geselecteerd worden. In onderling overleg besloot het bestuur van Stg. Ariana niet vast te houden aan het besluit dat 5 jaar gelenden werd genomen om studenten maximaal 4 jaar een studietoelage te geven maar het eindresultaat van de studie tot uitgangspunt te nemen. Wanneer de studie medicijnen 6 jaar veronderstelt is het niet zinvol de toelage te stoppen voor dat de studenten hun diploma hebben gehaald. Hetzelfde

geldt voor scholieren van de middelbare school die na hun eindexamen naar de universiteit willen doorstromen. De afronding van een hoge opleiding voor deze meisjes moet het criterium zijn ook al hebben ze reeds 4 jaar een studietoelage is de mening van zowel Mavr Qanih als het bestuur van de Stg Ariana. Liever minder meisjes een toelage geven dan halverwege de studie de toelage staken.

1^e Lustrum: 5 jaar Stichting Ariana

Ter gelegenheid van de eerste lustrumviering van Stichting Ariana op 25 oktober en 13 december 2008 organiseerde de stichting twee dagen voor donoren en belangstellenden in Maastricht. Dit werd o.a mogelijk gemaakt door de subsidie van NCDO en de gemeente Maastricht. Uitgangspunt was de huidige in Afghanistan.

Een overzicht van de 50 meisjesstudenten die door de Stg Ariana in staat gesteld zijn om te gaan studeren maakte duidelijk dat studenten allerlei onverwachte studierichtingen kiezen zoals bijvoorbeeld account, banking en Spaans en Duits zoals blijkt uit onderstaand overzicht.

Welke klas/ studie volgen studenten

30 highschool scholieren

- Klas 4: 1 stu
- Klas 8: 4 std
- Klas 9: 5 std
- Klas 10: 8 std
- Klas 11: 8 std
- Klas 12: 4 std

20 studenten universiteit

- Engels: 3 std
- Duits: 1 std
- Spaans: 1 std
- Medicijnen: 3 std
- Pedagogiek: 2 std
- Psychologie: 1 std
- Banking: 2 std
- Accountant: 2 std

- Privateschool 3 std
- Toelatingsex 1 std
- Afgestudeerd 1 std werkt als lerares

Er werd ook een overzicht gegeven van de 20 studenten die hun studie reeds met hulp van Stichting Ariana hebben afgerond. Van de middelbare school tot en met de universiteit. Alles bij elkaar gaf het een ander beeld over meisjes in Afghanistan dan de beelden die wij tijdens de actualiteiten rubrieken op televisie zien.

Wat doen de 21 (afgestudeerde) meisjesstudenten die geen ondersteuning meer krijgen

High school afgemaakt	7
Gezakt entreetoets univ	5
Univ.Studie afgemaakt	8
Werkt	10
Ondersteunt familie	5
Verloofd	1
Getrouwd	4
Echtgenoot/ broer betaalt	5
Baby, kinderen	3
Verhuisd-geen info	3

Diverse facetten van de Afghaanse cultuur kwamen tijdens het lustrum aan bod zowel muziek, de traditionele Afghaanse feestkleding als de Afghaanse keuken Door een van de bestuursleden is een kookboekje samengesteld met traditionele Afghaanse gerechten.

Onder de genodigden van bevond zich ook Prof. Dr. Theo van Boven. Hij sprak over de mensenrechten, met name de rechten van vrouwen op dit moment in Afghanistan. Hoewel de bevolking voor het grootste deel

islamitisch is en een milde geloofsbeleving heeft, is de praktijk soms anders en overheersen streng Islamitische praktijken. Het woord "Talib" betekent eigenlijk leerling. Deze "leerlingen" worden in landen als Pakistan en Saudi Arabië getraind en opgeleid.

Prof. Van Boven vertelde het verhaal van een meisje dat ten huwelijk gevraagd werd door een officier van het leger. In eerste instantie weigerde zij dit. De familie van het meisje ging overstag toen deze officier haar vader, en haar broers bedreigden. Ze huwde met de man om haar familie te sparen en haar leven werd een hel. Ze werd slachtoffer van meerdere soorten geweld tegen vrouwen, zowel fysiek als psychisch. Zij vluchtte naar een van de safe-houses. Ze kan niet terug naar de mensen die zij liefheeft, en wil niet terug naar de man die haar slecht behandelde. Safe-houses zijn er wel in de grote steden maar niet in de dorpen. Families raken meisjes en vrouwen kwijt en weten niet waar ze zijn.

60 Jaar na het invoeren van de 'Rechten van de Mens', zien we dat de inter-nationale gemeenschap troepen stuurt naar een land om de veiligheid te handhaven. Kleine stichtingen, particuliere initiatieven zoals Stichting Ariana er een van is, willen aan de andere kant graag van binnenuit werken door onderwijs te geven en een goed opgeleid vrouwelijk middenkader op te bouwen.

De Stichting Ariana wil graag weten waar de meisjes terecht komen na het beëindigen van hun studies. Enkele meisjes blijken niet traceerbaar, anderen hebben een baan, zijn getrouwd, hebben kinderen of studeren verder omdat hun partner of familie hen onderhoudt.

Na de pauze vond er een discussie plaats tussen Afghaans-Nederlandse jongeren die hier leven en graag contact zouden willen hebben met de jongeren daar. Zij zijn op zoek naar hun wortels.

Parwin Zamani

Wij danken Jessie Frantzen-Speth voor haar jarenlange trouwe diensten als secretaris van Stg Ariana. Sinds kort heeft Parwin haar opgevolgd.

Parwin Zamani is de samenstelster van een Afghaans kookboek. Zij is als chemisch ingenieur opgeleid en heeft als zodanig in Kabul een aantal jaren gewerkt. Als weduwe en politiek vluchteling is zij 8 jaar geleden in 2000 met haar 4 kinderen naar Nederland gevlucht om te ontkomen aan de wreedheden van de Talibaan. Sinds die tijd woont zij in Maastricht

Zij heeft samen met haar oudste zoon en met hulp van haar twee dochters en tweede zoon alle recepten thuis eerst zelf gekookt en geproefd. Haar oudste zoon Massoud heeft de foto's gemaakt en de lay-out verzorgd.

Karen Theelen is onze projectmedewerker

Ik ben Karen Theelen, moeder van een 20-jarige zoon. Ik ben opgeleid tot doktersassistente en medisch secretaresse en werk momenteel bij de Vereniging Mondiaal Beleid in Sittard.

Ik kwam bij stichting Ariana naar aanleiding van de Atana cursus die ik gevolgd heb in Maastricht. De Atana cursus leidt nieuwe bestuursleden op. Ik vind het belangrijk dat vrouwen

over de hele wereld gelijke kansen hebben en krijgen. Om gelijke kansen te verwerven hebben vrouwen goed onderwijs nodig. Zeker in landen die in staat van oorlog verkeren, is het belangrijk

dat vrouwen in staat gesteld worden om in hun eigen onderhoud te voorzien. Daarom heb ik ervoor gekozen om met stichting Ariana de meisjes en vrouwen in Afghanistan te helpen.

leden van het bestuur: Ruth de Kanter, Parwin Zamani en Asifa Khalil.

Achtergrond van Asifa Khalil vice/voorzitter van de Stichting Ariana

Ik ben Asifa Khalil, vice voorzitter van de stichting Ariana, ook contact persoon met ECW, onze partnerorganisatie in Afghanistan.

Ik ben geboren in Lagman, een klein dorpje in oost Afghanistan. Wij hadden een groot gezin met tien kinderen, zeven meisjes en drie jongens. Ik was de zesde. Een van mijn broers sneuvelde in de oorlog van 1987. Hij was 16 jaar. Ik kom uit een traditionele familie, mijn moeder was analfabeet, zoals veel vrouwen in ons land. Mijn vader was leraar in de biologie.

De mannen hadden veel vrijheid, maar de vrouwen niet. Wij waren een welvarende familie met veel land en fruitbomen. Door mijn vader kregen mijn zusters en ik de gelegenheid om te leren lezen en te schrijven. Het was niet het plan van mijn ouders dat wij verder gingen studeren. In ons dorp waren veel mensen die niet wilden dat de meisjes naar school gingen. Dat was alleen voorbehouden aan kinderen uit rijke gezinnen of aan de kinderen van intelligente ouders.

Mijn vader kreeg veel kritiek te verduren van Imams en mullah's omdat hij ons wilde laten leren. Maar mijn vader een trotse,

rijke en geschoolde man, hij luisterde niet naar hun kritiek.

Mijn broers waren de lievelingen van mijn ouders, vooral van mijn moeder. Ze kookte voor hen wat zij graag wilden. Wij meisjes kwamen altijd op de tweede plaats. Maar ik was een vechter, ik wilde ook wat de jongens kregen.

Vanaf mijn jonge jaren heb ik gevochten voor mijn vrijheid en mijn rechten, ook voor mijn zusters. Toen ik wat ouder was sprak ik ook vaak met mijn vriendinnen over ons recht op vrijheid en onderwijs. Ik probeerde hen te overtuigen van de noodzaak om naar school te gaan. Zelfs gaf ik thuis les aan hen in lezen en schrijven. Maar dat duurde niet lang. In Lagman begonnen de Islamieten oorlog te voeren. Het beetje vrijheid dat we bevochten hadden verdween. Wij moesten tenslotte naar de hoofdstad Kabul vluchten. Ik was en ben een voorvechter voor de rechten van de vrouw.

Later heb ik de school afgemaakt. In Kabul had ik ook wat meer vrijheid. Maar ik wilde verder studeren. Na mijn eindexamen kreeg ik een beurs zodat ik naar Oekraïne kon om in Kiev journalistiek, taal en letterkunde te studeren.

Sinds 1994 ben ik, als vluchteling met mijn 5jarige zoon in Nederland. Hij is inmiddels 20 en studeert aan de technische universiteit in Eindhoven. Maar ik kan mijn mooie dorp, mijn land en mijn familie niet vergeten. Mijn familie is zowat over de hele wereld verspreid.

Afghanistan werd het front van de oorlog, het huis van de terroristen, de Taliban en de krijgsheren. Deze mensen kennen jullie via de media beter dan ik. Maar jullie zullen ook wel weten over de 2 miljoen gesneuvelden, over wat de moeders en hun dochters daar hebben meegemaakt.

Een van die moeders is mijn moeder. Ze had eerst een gevuld huis met tien kinderen en nu is haar huis leeg in haar laatste levensdagen. Dat is allemaal de schuld van analfabetisme en de religie.

Als niet 99 procent van de vrouwen en 90 procent van de mannen analfabeet waren, dan zou Afghanistan een van de mooiste en rijkste landen in de wereld zijn.

Ik kom terug op het 5 jarig bestaan van Ariana. 10 jaar geleden leerde ik Ruth de Kanter kennen. We spraken, ook samen met andere vrouwen over het gebrek aan mogelijkheden voor vrouwen in Afghanistan. We waren er van overtuigd dat onderwijs voor meisjes erg noodzakelijk was en is.

De oorlog heeft veel verwoest in mijn land, veel ouders hebben financiële zorgen, de Taliban had het onderwijs voor vrouwen verboden. Dus als we op onderwijsgebied konden helpen zou dat veel vruchten afwerpen. Via internet hebben we contact gezocht met een organisatie in Afghanistan die aansloot bij onze doelstelling. Zij houden zich vooral bezig met cursussen voor vrouwen. Telefonisch heb ik ons plan met hen besproken. Daarna hebben ze vijf meisjes voor ons geselecteerd die ondersteuning nodig hadden. Nu, vijf jaar later zijn er 50 meisjes die door onze financiële ondersteuning naar de middelbare school kunnen gaan of naar de universiteit.

Aanvankelijk hadden we veel problemen met het vinden van financiële bronnen. In welke weersgesteldheid dan ook, we probeerden met huis aan huisfolders ons werk bekend te maken, we organiseerden benefietavonden, schreven brieven en verkochten Afghaanse artikelen.

Mijn dank gaat ook naar Ruth de Kanter, die zich intensief heeft bezig gehouden met de stichting en mee heeft geholpen met het oprichten. We vonden ook donateurs die ons werk steunden en hen wil ik dan ook heel speciaal bedanken, want zonder hen zou ons werk nooit tot stand zijn gekomen. Het zijn de meisjes in Afghanistan die jullie bedanken. Ze zijn heel gelukkig met de

geboden mogelijkheden en de kansen die ze krijgen om hun lot te verbeteren. Want goed onderwijs is een van de belangrijkste redenen om in de toekomst oorlog te voorkomen. Het analfabetisme is vooral een vijand van de vrouwen.

Nu plukken wij de oogst voor zoveel meisjes die al zijn uitgestudeerd. En onze hulp gaat door. Is een meisje klaar met haar studie dan is er weer plaats voor een volgende want er is een wachtlijst voor kandidaten. Ik hoop dat we met jullie hulp zo kunnen doorgaan en dat jullie in ons werk blijven geloven.

Ik zou nu graag een brief willen voorlezen van een van de 50 meisjes. Graag zou ik willen dat jullie mijn levensverhaal vergelijken met het hare.

Brief van Ellaha een van de studenten die een toelage krijgen

In de naam van Allah,
Hij is lief,
Hij geeft,
Hij vergeeft.

Met veel liefde en respect aan de medewerkers van ECW en mijn Nederlandse zussen en broers van de stichting Ariana.

Mijn naam is Ellaha, mijn vader's naam is Amanudien. Ik zit in de 9e klas van de Alfata school.

Mijn familie bestaat uit mijn moeder, mijn 6 zussen en broers. Vanaf mijn geboorte is geluk mij ontnomen. Ik ben geboren en getogen in oorlog, mijn geboorteplek was een kelder zo heeft mijn moeder me verteld.

In die kelder leefden wij samen met andere mensen in angst. Angst voor de oorlog die boven ons woedde tussen de Islamitische krijgsheren. Maandenlang bestond ons eten enkel uit gedroogd brood en water. Ik was na mijn geboorte al vrij mager en wit voor een baby volgens mijn moeder, vanwege het voedseltekort werd ik steeds dunner en werd mijn huid geel, uiteindelijk kreeg ik ook bloedarmoede.

Hoe en wat er tijdens de oorlog gebeurde, daar weet ik niets van. Waarschijnlijk zullen jullie daar meer over weten via de media. Wat ik wel weet, is dat de effecten van de oorlog een grote rol speelden in mijn groeiperiode. Vanwege het voedseltekort heb ik nooit vlees gegeten of gezien. Ik was er zelfs bang voor. Ik herinner me nog goed hoe onze burens door een raket in stukken werden gescheurd, vlees en bloed overal.

Hetzelfde gebeurde met mijn goede vriendinnetje. Sindsdien kan ik vlees niet aanzien. Mijn familie is niet beter af, zo zijn mijn oudste broer en mijn negenjarige zusje doof. Mijn oudste zus kreeg tijdens de oorlog een hele zware depressie. Leven werd steeds moeilijker voor haar en ze ging psychisch achteruit totdat ze gek werd. Geld hadden we niet om haar te laten behandelen.

Toen ze in groep 7 zat liet mijn oom haar niet meer naar school gaan, terwijl ze heel graag wilde gaan studeren. Mijn oom was altijd bezig om een man voor haar te zoeken. Hij zei altijd: 'wat moet ik doen met die 6 monstertjes?'

Wij wonen samen met mijn oom, de broer van mijn vader. Mijn oom werkt als kok in een klein plaatselijk restaurant. Zelf heeft hij 4 kinderen. Hij is wel redelijk aardig, maar de vrouw van mijn oom, ooh, kan ik niet onder woorden brengen. Ze maakte de hele tijd ruzie met mij moeder, werkte niet en wat mijn oom verdiende is ook niet veel voor zijn gezin.

Mijn moeder werkte als kleren wasser. Om 6 uur 's morgens ging ze naar de autogarage. Daar waste ze de kleren van de automonteurs, die vies waren van de olie, diesel en andere dingen. Vroeger ging ik mee met mijn moeder om haar te helpen.

Als mijn moeder dan 's avonds thuis kwam nam ze meestal brood en een beetje groenten mee. Ik ging dan snel koken, omdat we al bijna de hele dag honger hadden.

Over de vrouw van mijn oom wil ik nog even wat meer vertellen. Zij was echt een verschrikkelijke vrouw. Mijn jongere broertje en mijn zusjes mochten nooit in de tuin spelen. Zij probeerde hun vaak het huis uit te krijgen en sloeg ze altijd heel hard. Als mijn broertje en zusjes dit tegen mijn oom of moeder wilden vertellen, zocht ze allerlei smoesjes om er goed vanaf te komen. De volgende dag sloeg ze nog harder en kregen wij straf. We moesten veel poetsen, haar kleren wassen en op haar baby passen. 's Avonds moeten we van mijn moeder al vroeg naar bed gaan, omdat de vrouw van mijn oom niet wil dat wij nog op zijn.

Als mijn oom terug kwam van zijn werk nam hij soms restjes eten mee. Mijn jongste zusjes vonden dat heel lekker, maar de vrouw van mijn oom maakte dan ruzie met mijn moeder en liet ons vroeg slapen, zodat wij niet konden wachten voor het eten.

We hadden geen tijd om thuis te leren. Ik had daarom ook altijd problemen op

school, omdat ik mijn huiswerk niet goed kon maken.

Af en toe werd ik op school gepest omdat mijn kleren er niet netjes uit zagen. Ik had altijd oude kleren aan en vooral hele oude schoenen, die ik al jaren had. Als wij aan mijn moeder vroegen wat we vandaag aan moesten, dan antwoordde mijn moeder; 'ga maar niet naar school'. Ik probeerde dan toch mijn oude schoenen aan te trekken en ging wel naar school. Ik wist toen al dat school ons kan bevrijden van alle ellende en honger.

Zo gingen maanden en jaren voorbij, soms werd het zo moeilijk dat ik opgaf, ja ik wilde echt opgeven.

Op een winterdag toen ik helemaal trilde van de kou, liep ik met mijn gescheurde schoenen over straat. Een week voordat de schoolvakantie begon, zag een van mijn schoolgenootjes mij en gingen we samen naar school. Ik vertelde hoe moeilijk het leven was dat we hadden en zij vertelde me toen over de stichting ECW en hoe zij arme meisjes zoals ik helpen.

De volgende dag ging ik samen met mijn moeder en de moeder van mijn schoolgenootje samen naar ECW. Twee maanden later kreeg ik bericht dat ik geholpen zou worden. Ik moest voor de stichting mijn levensverhaal en biografie op papier zetten. Zij zouden dan bij ons thuis op bezoek komen om te zien hoe ik leefde.

Nu ben ik gedeeltelijk gelukkig. Mijn moeder heeft nu in een andere wijk een klein huurhuisje. Wij zijn erg blij dat we de vrouw van mijn oom niet meer hoeven te zien. Vooral mijn stomme en dove broer is heel gelukkig.

Elke maand als ik 40 euro krijg voel ik me een rijk meisje. Ik kan mijn boeken betalen en bijna alles doen, maar ik geef het geld aan mijn moeder zodat zij alles kan regelen.

Mijn moeder is ziek, maar ze moet toch werken om onze grote familie te onderhouden.

Misschien vragen jullie je af waar mijn vader is. Zo veel kinderen en waar komen ze vandaan?

Mijn vader is tijdens de oorlog naar Iran gegaan. Hij is nu al bijna 6 jaar spoorloos. Soms mis ik hem heel erg, maar soms haat ik hem, omdat hij ons alleen heeft gelaten met zoveel ellende.

Dit was mijn levensverhaal. Ik hoop dat ik jullie geen hoofdpijn heb bezorgd.

Ik hou van jullie
Ik bid voor jullie
Ik ben trots op jullie

Khuda hafeis
God bless you
Ellaha

**Stichting Ariana
Studiefonds voor Afghaanse
vrouwen**

giro **82.45.118** Tegelen
Iban: NL22PSTB0008245118
Biccode: PSTBNL21

Postadres: Centrum voor Gender en Diversiteit
Postbus 616
6200 MD Maastricht

E-mail r.dekanter@cgd.unimaas.nl

E-mail ariana_afgha@hotmail.com

Kamer v. Koophandel Z-Limburg nr.140.78.50

